

Arrest

nr. 52 452 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met een officiële inschrijving in Bamut (Tsjetsjenië). U bent gehuwd met E. S. (...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.062.279). U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 28 juni 2007 omwille van volgende redenen. Op 21 juni 2004 ontmoette u een vriend, A. A. (...), die u naar zijn huis in Tchemulga (Ingoeshetië) bracht. Op de terugweg naar uw eigen huis werd u rond 21-22 uur op het kruispunt Bakinskaya-Nesterovskaya tegengehouden door gewapende, gemaskerde mannen. U moest uitstappen en op de grond gaan liggen. Ze namen uw wagen mee en daarom ging u te voet naar huis. Onderweg hoorde u schoten en explosies in de verte. In de loop van die nacht en de volgende dag bleven u en uw echtgenote schoten horen. Pas op 23 juni 2004 durfde u naar de ROVD te gaan om de diefstal van uw

auto te melden. U mocht echter niet tot aan het gebouw komen. Daarom riep u naar een persoon die buitenkwam wat u daar kwam doen. Deze agent noteerde uw gegevens maar zei dat ze momenteel niet in staat waren om die diefstal te onderzoeken. Die nacht was immers de ROVD van Sleptsovsk aangevallen en waren er ook aanvallen van bojeviken in Nazran en Karaboelak (Ingoesjetië) geweest. Op 24 juni 2004 vielen 's ochtends gewapende mannen bij u binnen. U werd geslagen, geboeid, geblinddoekt en meegenomen in een UAZ. U werd een week vastgehouden op een onbekende plaats, in een kelderruimte. U zat alleen maar hoorde wel geschreeuw van andere personen. Drie à vier keer werd u geslagen tijdens uw arrestatie door mannen, die zowel Ingoesh als Russisch spraken. U werd ondervraagd over uw wagen en ze wilden namen weten van andere personen. Op het einde van uw opsluiting werd u bedreigd met foltering door enkele mannen in uniform en in burger. Uit angst ondertekende u enkele papieren waarvan u de inhoud niet kende. Ze zeiden dat u tijd kreeg om informatie te verzamelen en dat u dan bericht zou krijgen om die informatie door te geven. Ongeveer een dag later werd u door militairen naar buiten geleid, geboeid en geblinddoekt. U werd gedropt in Barsuki. U was vrijgekocht door uw familie voor 3000\$. Ene T. (...) haalde de zak van uw hoofd en zei dat u moest wachten op uw familie. Een kwartier later ongeveer kwamen uw familieleden I. (...) en A. (...) en zij brachten u naar uw huis. U was 2 weken bedlegerig thuis en dan woonde u ongeveer een maand bij familieleden alvorens terug thuis te gaan wonen.

Eind 2005 werd u verplicht in te stappen in een auto, toen u het huis van een familielid verliet. Er zaten drie mannen in die auto, waarvan u er twee herkende van bij het ondertekenen van die papieren. U zei dat u geen informatie had verzameld en ze gaven u een concrete opdracht: u moest informatie verzamelen over mensen in Assinovskaya, die hulp verleenden aan de mensen in de bossen van Bamut. In mei 2006 werd u opnieuw door diezelfde mannen meegenomen in een wagen. Deze keer zeiden ze u dat u via A. T. (...), een inwoner van uw dorp, informatie moest verzamelen over wahabieten. Op 29 januari 2007 gaven die mannen u een laatste kans: u moest op 30 januari 2007 naar Nazran gaan, naar de GAI-post waar u met ene S. (...) zou moeten spreken over de mufti van Ingoesjetië. U deed dit niet en zonder uw familie in te lichten over uw problemen dook u enkele dagen onder bij een kennis. Op 31 januari 2007 was er een poging tot aanslag op de mufti. Toen u op 2 februari 2007 's avond terugkeerde naar uw huis, vertelde uw familie u dat er die dag mensen in uniform een huiszoeking hadden uitgevoerd bij u thuis en dat ze u wilden beschuldigen van die aanslag. Na enkele minuten verliet u het huis en dook u onder bij uw vriend A. (...) in Tchemulga. A. (...) ging enkele keren naar Sleptsovsk en vertelde u dan over hetgeen daar gebeurde, maar hij vertelde niemand waar u zich bevond. Zo vertelde A. (...) u dat men u was komen zoeken bij uw schoonouders in Nesterovskaya. Ze waren ook op 23 februari 2007 terug gekomen en hadden getracht uw vrouw mee te nemen. Daarop had zij het land verlaten. Het was uw bedoeling om tijdelijk in Azerbeidzjan te gaan wonen maar toen u te weten kwam dat uw vrouw in België was en daar asiel had gevraagd, veranderde u uw plannen. Op 24 juni 2007 verliet u Tchemulga 's ochtends met een wagen die u naar Brest (Wit-Rusland) voerde. Van daar reisde u door naar België. Inzake uw eerste asielaanvraag werd op 3 december 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal. U tekende op 11 december 2007 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, die op 21 maart 2008 opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

U vernam dat uw ouders in september 2008 terug naar Assinovskaya verhuisden. Op dit adres zouden zij vaak bezoek krijgen van Kadyrovtsi die naar u op zoek waren. Uw ouders werden bedreigd met brandstichting als zij uw verblijfplaats niet zouden melden. Eind januari 2009 vernam u van uw oom dat er op 12 januari 2009 een convocatie voor u was toegekomen op uw verblijfsadres in Ingoesjetië, vanwege de ROVD van de Sunzhensky regio. Op 13 januari 2009 werd H. (...), die op uw adres verbleef, opgepakt door de ROVD en na twee dagen vrijgelaten met behulp van een advocaat. Deze advocaat kon een bewijs bemachtigen bij de ROVD van het feit dat u gezocht werd voor bendevoorming. Verder vreesde u vanwege uw Georgische achternaam problemen te zullen kennen in de Russische Federatie, in de nasleep van het conflict in Ossetië in de zomer van 2008. Op basis van deze elementen diende u op 13 februari 2009 voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Ter verklaring van uw asielmotieven in het kader van uw tweede asielaanvraag verwees u naar de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald.

Deze motieven werden reeds besproken bij de behandeling van uw eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal oordeelde toen dat de desbetreffende asielverklaringen ongeloofwaardig bleken. De nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag naar voor brengt, zijn echter niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven alsnog kunnen herstellen.

Zo verklaarde u dat uw ouders, nadat zij in september 2008 naar uw vroegere woning in Assinovskaya verhuisden, vaak bezoek kregen van Kadyrovtsi die naar u op zoek waren. Daarbij werden zij bedreigd met brandstichting, als zij uw verblijfplaats niet zouden melden (CGVS p. 2). U noch uw echtgenote situeren echter concreet wanneer die bezoeken aan uw ouders plaats vonden, noch om hoeveel bezoeken het dan zou gaan (CGVS E. S. (...) p. 2). Bovendien is het niet duidelijk door wie u nu precies gezocht zou worden. U verwees immers zowel naar de ROVD (CGVS p. 2), als naar de Kadyrovtsi (Vragenlijst DVZ vraag 36), terwijl u op het einde van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de FSB vreesde (CGVS p. 2). Uit een herlezing van uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag, bleek verder dat u ook toen niet helemaal duidelijk wist met wie u precies problemen kende. U wist immers niet welke instanties er op 2 februari 2007 bij u thuis een huiszoeking hadden verricht (CGVS dd 02/08/2007 p. 22). Hoewel u zelf niet thuis was op dat moment, was u vrouw wél aanwezig bij de huiszoeking. Zij wist op het Commissariaat-generaal te vertellen dat de Ingoesjetische politie samen met Russen het huis bezochten om u te vinden (CGVS E. S. (...) dd 27/04/2007 p. 8). Gezien het grote belang van deze gebeurtenis – u besloot immers naar aanleiding van deze huiszoeking onder te duiken – is het weinig aannemelijk dat uw vrouw u niet verteld zou hebben welke instanties naar u op zoek waren. Het is ook niet geloofwaardig dat u daar zelf niet naar informeerde bij uw vrouw. Gezien deze vaststellingen is de loutere vermelding van regelmatige bezoeken aan uw ouders niet afdoende om aannemelijk te maken dat u actueel nog steeds gezocht zou worden. Bovendien blijft het onduidelijk wie er dan precies naar u op zoek zou zijn.

Andere elementen van ongeloofwaardigheid die in het kader van uw eerste asielaanvraag werden vastgesteld, werden eveneens niet weerlegd. Dit geldt voor de vaststelling dat uw echtgenote eerst de Russische Federatie verliet, terwijl u gezocht werd en al sinds juni 2004 problemen kende, evenals voor de vaststelling dat u uw echtgenote niet op de hoogte had gebracht van de problemen die u in de periode 2005-2007 zou hebben gekend. Wat betreft het gebrek aan geloofwaardigheid dat werd vastgesteld met betrekking tot de reisroute die u bij uw eerste asielaanvraag opgaf, gaf u nu zelfs toe dat u hierover gelogen had (CGVS p. 5). Uw verklaring, dat dit uw enige leugen was, weegt echter niet op tegen de vaststelling dat u deze 'valse' reisroute tijdens uw eerste asielaanvraag zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal had uitgelegd. Dat u pas in het kader van uw tweede asielaanvraag uw werkelijke reisroute wilde geven omdat u deze had afgelegd met valse papieren (CGVS p. 5), doet uiteraard afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook de door u voorlegde nieuwe documenten kunnen het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen. Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat de convocatie die u voorlegt, enkel weergeeft dat u wordt opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van verdachte. Er wordt echter geen melding gemaakt van de zaak waarin u verdacht wordt, noch wordt er verwezen naar de door u aangehaalde problemen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u pas nu, dit wil zeggen twee jaar na uw vertrek uit de Russische Federatie én vijf jaar na de aanslagen van 2004 die aan de basis liggen van uw problemen, een convocatie toegestuurd zou gekregen hebben en nooit voordien. Immers, terwijl u zich nog in de Russische Federatie bevond, werden er geen convocaties gestuurd, zo verklaarde u. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, wierp u op dat u nog één convocatie ontving in februari 2008 (CGVS p.4), maar dat deze niet bewaard werd. Echter, het feit dat u van deze convocatie nooit eerder spontaan gewag maakte en ze ook niet kon voorleggen, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt. Bovendien kon u zelf geen enkele verklaring bieden voor de laattijdigheid van de door u voorgelegde convocatie. Hierbij aansluitend is

het opmerkelijk dat deze convocatie naar uw adres in Ingoesjetië werd gestuurd, terwijl u daar niet eens geregistreerd stond (CGVS p. 4-5).

Verder legde u nog een opsporingsbericht voor, dat uitgaat van de OVD van de Sunzhensky regio te Ingoesjetië. In dit document wordt gemeld dat u daadwerkelijk in operationele opsporing bent op verdenking van deelname aan een bende, en dit sinds februari 2007. Het betreft het hier een gesolliciteerd document, dat door uw oom via een advocaat zou zijn aangevraagd (CGVS p. 5). U blijft echter vaag over deze advocaat, die zich niet alleen over uw zaak wilde ontfemen, maar die er ook voor gezorgd zou hebben dat de persoon, die in jullie huis woonde en in januari 2009 werd opgepakt, vrijgelaten werd (CGVS p. 2). Ook al bleek hij bereid zich met uw zaak bezig te houden, u weigerde zelf de hulp van die advocaat omdat u van mening was dat het niet realistisch was (CGVS p. 2-3). Een dergelijke verklaring is weinig aannemelijk gezien de door u aangehaalde ernst van uw problemen. Overigens legt u ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot deze advocaat en zijn door u gemelde tussenkomsten. Dit element, samen met het gegeven dat volgens informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, iedereen in Tsjetsjenië en Ingoesetië tegen betaling eender welk document kan kopen, ondermijnt de waarde van dit opsporingsbericht.

Het is daarnaast opmerkelijk dat u plots, na een negatieve beslissing van uw asielprocedure en in functie van een regularisatieaanvraag, een kopie van uw Russisch paspoort kon voorleggen. Op de vraag waar u deze kopie vandaan haalde, antwoordde u dat u er pas nu aan gedacht zou hebben dat er zich misschien een kopie van uw paspoort op uw propiska-adres bevond in Tsjetsjenië (CGVS p.6), waar uw ouders sinds september 2008 verbleven. Het is echter weinig logisch dat u daar nooit eerder aan gedacht zou hebben en dat u nooit eerder moeite heeft gedaan om zulk document te bekomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent niet helemaal in overeenstemming met die van uw echtgenote. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij aangaf dat deze kopie van uw paspoort op uw verblijfsadres in Ingoesjetië lag (CGVS E. S. (...) p.4) en niet in Tsjetsjenië, zoals u beweerde. Het is verder ook opmerkelijk dat u nu plots wel zeker was dat uw intern paspoort bij de huiszoeking op 2 februari 2007 werd meegenomen (CGVS p. 6), terwijl u daar nog sterk aan twijfelde toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag gehoord werd. Bovendien slaagde ook uw echtgenote er plots in om in het kader van haar tweede asielaanvraag haar originele Russische paspoort voor te leggen, dat volgens de verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag werd afgenomen door de passeur. Ze gaf daarbij nu aan dat de passeur bij haar terugreis haar intern paspoort had teruggegeven aan haar ouders. Zij had dit paspoort dan naar België laten komen, opnieuw in het kader van een regularisatieaanvraag, ergens in de zomer of herfst van 2008 (CGVS E. S. (...) p. 3). Ook haar internationaal paspoort werd door de passeur terug aan haar ouders bezorgd, maar dit document liet uw echtgenote niet overkomen naar België. Het is toch bijzonder zwaarwichtig te noemen, dat zij pas in het kader van haar tweede asielaanvraag haar origineel intern paspoort voorlegt. Dit des te meer, gezien u zelf aangaf dat zij dit paspoort al een week of twee naar haar aankomst in België, terug had ontvangen (CGVS p. 7). Toen uw echtgenote hierop werd gewezen, bevestigde ze dat ze het paspoort inderdaad al langer in bezit had, maar dat ze het niet getoond had omdat ze al geïnterviewd was (CGVS E. S. (...) p. 4). Er kan echter verwacht worden dat, gelet op de uitdrukkelijke vraag van de asielinstanties naar jullie paspoorten, jullie dit document zo spoedig mogelijk overhandigden, ongeacht het feit of er al interview was geweest.

Deze vaststellingen ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie asielverklaringen. Overigens bevatten zowel het intern paspoort van uw echtgenote als de kopies van uw intern paspoort enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Dit geldt eveneens voor uw rijbewijs, dat reeds besproken werd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

De door u voorgelegde medische attesten werden beide in maart 2009 in België opgesteld. Alle elementen in deze attesten werden gesteund op uw persoonlijke verklaringen. Daarnaast kan een medisch of psychologisch attest, dat louter vaststelt dat u psychologische problemen kent, in geen geval een formeel bewijs vormen dat deze problemen verband houden met de door u vermelde feiten. In verband met de opmerking dat het gehoor op het Commissariaat-generaal zorgde voor een confrontatie met de door u opgelopen trauma's, als gevolg waarvan incoherenties of lacunes in uw asielrelaas gerechtvaardigd kunnen worden, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de gehoorverslagen blijkt dat u zowel in het kader van uw eerste als van uw tweede asielaanvraag uw verklaringen op een coherente en omstandige manier kon uitleggen. Ook al kan er begrip worden opgebracht voor de eventuele psychologische moeilijkheden waarin u zich bevindt, er dient te worden geoordeeld dat deze attesten geen invloed hebben op de bovenstaande vaststelling met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen, die niet het gevolg zijn van lacunes of incoherenties.

Tenslotte gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan dat u vanwege uw Georgische achternaam problemen vreesde te kennen in de Russische Federatie, in de nasleep van het conflict in Ossetië (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken vraag 36). U gaf echter aan dat u weliswaar geboren

bent in Georgië, maar dat u daar nooit gewoond heeft en zich geen Kistnets voelt (zoals uw vader van origine is, CGVS p. 8). U heeft ook het Russische staatsburgerschap, zoals blijkt uit de door u voorgelegde kopie van uw intern paspoort. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel in de Russische Federatie geen vijandige houding heerst ten aanzien van Georgiërs. Dit werd gemeld door twee gecontacteerde mensenrechtenorganisaties. Zo had het Sova Center geen getuigenissen over eventuele vervolging of discriminatie van Georgiërs. Enkel in bepaalde kringen, zoals in een publicatie van de patriottische jeugdbeweging Nashi, wordt er een anti-Georgische politiek gevoerd. Ook het Memorial Human Rights Center liet weten dat er vanwege de Russische bevolking nooit een vijandigheid heerste ten aanzien van Georgiërs en dat dat anti-Georgische campagne van 2006 door de overheid was opgezet. Zelfs op het hoogtepunt van het conflict tussen Rusland en Georgië, bleken enkel marginale groepen een anti-Georgische politiek te voeren. Gezien u zelf geen concrete voorbeelden of objectieve informatie voorlegt, dient er dan ook te worden geoordeeld dat uw Georgische herkomst niet kan worden aanzien als een reden van vervolging of discriminatie.

Bijgevolg, gezien de door u aangebrachte nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag niet vermogen de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen te herstellen, kan dan ook evenmin in het kader van uw tweede asielaanvraag worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoekende partij poogt in onderhavige asielaanvraag haar initieel in het kader van de eerste asielaanvraag voorgehouden asielrelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen door het aanvoeren van enkele nieuwe gegevens. Meer in het bijzonder wijst verzoekende partij erop van haar ouders te hebben vernomen dat zij sedert september 2008 opnieuw vaak worden lastiggevallen door personen die op zoek zijn naar de verblijfplaats van verzoekende partij, brengt verzoekende partij een convocatie bij afgeleverd op 9 januari 2009 en vermeldt zij de arrestatie van H. op 13 januari 2009 die woonachtig was op het adres van verzoekende partij.

Zowel voor wat betreft het lastiggevallen worden van de ouders van verzoekende partij sedert september 2008 als de convocatie baseert verwerende partij haar motivering hetzij gedeeltelijk, hetzij volledig op tegenstrijdigheden, onwetendheden en omissies. Immers stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet weet hoe dikwijls en wanneer de bezoeken aan haar ouders plaatsgrepen en door wie, waarbij verzoekende partij wordt verweten het nu eens te hebben over de ROVD, dan weer over de Kadyrovtsi, om te eindigen bij de mogelijkheid dat het de FSB was. Ook de door verzoekende partij bijgebrachte convocatie wordt deels onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoekende partij niet eerder gewag heeft gemaakt van een andere convocatie die zij zou hebben ontvangen in februari 2008. De motivering van verwerende partij betreffende de bijgebrachte medische attesten aangaande de psychische toestand van verzoekende partij dat haar vaststelling met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de asielverklaringen niet het gevolg is van lacunes of incoherenties is derhalve niet correct. Minstens worden twee wezenlijke elementen, aangebracht in het kader van de tweede asielaanvraag, op dergelijke basis gemotiveerd.

Uit het medisch attest van Dr. E. Picard, psychiater, van 19 maart 2009 (administratief dossier, stuk 18, deel 6 en opnieuw als bijlage gevoegd bij het verzoekschrift) blijkt dat de angsten ontstaan uit de traumata incoherenties en lacunes in de verklaring van verzoekende partij verantwoorden. De Raad is

van oordeel dat uit dit medisch attest mag worden afgeleid dat het cognitief geheugen van verzoekende partij minsten gedeeltelijk is aangetast. De Raad beschikt evenwel niet over gegevens betreffende de ernst van deze aandoening, meer in het bijzonder of een aantasting van dit cognitief geheugen dermate is dat verzoekende partij niet in staat zou zijn eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige wijze te reproduceren. Bij een ernstige aandoening van het cognitief geheugen is de asielzoeker immers niet in staat een coherent en consistent relaas naar voor te brengen waardoor de beslissing van verwerende partij zich niet kan steunen op tegenspraak en omissies.

Verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen oordeelt de Raad derhalve dat het hem onmogelijk is bij gebreke aan deze essentiële gegevens te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 augustus 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT